

1923-01-15

AUTHOR/KEY FIGURE

Birger Errboe

FACTS

Document type:
Clippings

Archive:
Mappe 98 nr. 13a-c

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

Driften af Nordsjællands Skove.

Er en Skov-kommission tilstrækkelig betryggende, og hvori består dens Arbejde?

SKOVGAARD-MUSEET. Af Havsøkket Birger Erboe.

I „Berlingske Tidende“ læser jeg idag, at Forstænsen nu er gaaet i Lag med Odelsgæster i Nørreskov ved Furesø. Ja, det var jo him at vente, at disse gamle „Overstandere“ maatte fulde for Øksen en Dag. Efter de Principer, der er gaaende indfor moderne dansk Skovdrift — de Principer, som vore dygtige Forstænd mener at maatte praktiseres indtil næsten østlig Dekadensisme — er de gamle Overstandere dilsdømt. De maa lige Pladsen for den nye Vegetation, efter at de i nogle Aar ved deres beskyttende Toppe har holdt Nattestruen borte fra de spæde Planter, der skal danne den nye Skov — Skoven med de højtslank Slammer, der er og maa være en

hver Forstænds Stolt og Fryd at opøse. Kammerherre Bachwald har Ret, naar han siger, at rationel Skovdrift er en Umulighed, hvis man for Fremtiden vil forestrukke det System, der er praktiseret i Tilfældet, Ryget Skov, og nu siden Nørreskov. Min Enighed med Kammerherren ughæver derimod, naar han udtaler, at Statskovvæsenet forvrigt udmærket kan arbejde paa et andet Grundlag og efter en anden Driftsplan, der sætter sig paa at gøre det økonomiske Resultat til et underordnet Spørgsmaal. Det kan lyde meget bestikkende, men ved nærmere Eftertanke vil enhver, der har blot det ringeste Kendskab til de

strengte Doktriner, der er Forstændens Alla og Omaga, nærer den dybeste Mistillid til den hel Skovdrift som Udøvet af en Skovdrift med overvejende æstetisk-landskabelige Formaal. Den Aand, hvori Nattens Forstænd er opdraget, og de Teorier, han i sin Ungdoms Studietid har absorberet og siden trofast har fastholdt, frister ikke til nogen Art af Dyptindelse, naar Talen er om Driften af en Lytskov. Triviere behøver vist at kaste et Blik paa Charlottenund Skov og Jagersborg Dyrehave, der i Følge en hgl. Resolution af 1843 skal behandles som Lytskov, uden at tage Hævn til af fremvirke den størst mulige Indtægt af Skoven.

Særligt i Tidsrumme 1880—1902 har Sines to Lytskove været Genstand for en udpræget Værges, og hvordan var det gaaet, saaremt belyste og forargede Ørenser ikke fra Tid til anden havde ladet deres Røst høres?

Nej, vor moderne Forstænd er ab-

solut intet: „Baae — og“. I Følge sine strengt Principer kan han kun være et „Baae — eller“. Han er altså ligesom Fuiser. Den virkelig dygtige Skovdrift kan ikke trods alt saa god Vilje drive en Lytskov paa rette Maade, thi den udprægede æstetiske Betragtning af Tingene er ham ikke blot fremmed, den er ham imod, fordi den er i altpåført Strid med hans hellige Teorier og hans Op-gave her i Livet. Hvad der er rigtigt ved Behandlingen af en Skov, der skal drives efter økonomisk-skovbrugsmæssige Principer, er pinegalt, naar det overføres paa en Lytskov, der skal plejes og udvikles paa Grundlag af rent æstetiske Hensyn.

Forlader man uden videre — d. v. s. uden et samtidigt genansgribende Spørgsmaal med Udelukkelse af den for-skellige Kraft — den ansvarende Driftsplan, der er gældende for den rationelt drevne Statskov, kommer man galt op på Kæde, idet de ulykkelige Skovdrift-

ikke kan lade Skovens Drift efter de Principer, de har lært og i Følge ovenstaaende — og, forvrigt vel, næsten selvsagt — ikke fornaar at lade Driften ud fra æstetiske Betragtninger. Resultatet bliver Distastier, hvorhos mere eller mindre. Dette har jeg allerede tidligere i dette Blad spaltet paaspekt i en Artikel om Værgen af Charlottenund Skov. Men en saa betydningsfuld Sandhed kan godt glemmes, atter og atter — indtil den virker efter Hensigten og skaar an paa rette Sted.

Ja, men, Skov-Kommissionen eller vel rettere Lytskov-Kommissionen? Vil den ikke være tilstrækkelig betryggende? Vil den ikke kunne hindre fremtidige Målefejlsfejl? Vil den ikke kunne udarbejde eller foranledige udarbejdet nye Driftsplaner, og derved bringe sagen ind i det rette Spor? Ganske vist, jeg indrømmer, at en saadan Kommission vil være paa sin Plads.

(Fortsættelse Side 4.)

Driften af Nordsjællands Skove.

(Fortsat fra Side 3.)

men vistnok kun som rent midlertidig, som rent forberedende og udrensende Faktor, og kun saafremt de rette Mænd faar Plads i den. Dermed mener jeg, at Sagkundskaben i høj Grad bør være repræsenteret i en saadan Kommission. Hvor er da Sagkundskaben? Hvem er de virkelig Sagkyndige? Ja, her er vi ved Sagens Kjerne. Det er her, der idelig syndes, det er her, man atter og atter griber fejl. Og Skylden maa vel nok for en Del lægges paa de faa Mennesker, der repræsenterer den virkelige Sagkundskab, idet disse ikke med tilstrækkelig stor Myndighed har forstaaet at gøre sig gældende overfor Publikum og Autoriteterne. Men fordi de saa ofte beskedent har holdt sig tilbage, er det dog ikke mindre trist, at man i saa ringe Grad har høstet Gavn af disse Menneskers Viden og Kunnen. Enhver, der har set den ca. 1200 Td. Land store Knuthenborg Park og Lystskov, er paa det rene med, at her er Sagkundskaben sat i Højsædet. Her har den rette Mand været, den faglig dygtige Mand, der har Indsigt med Trærnes Livskrav og Voksmaade, den erfarne Mand, der tilfulde kan behandle Stoffet, idet han forener exakt faglig Viden med medfødt kunstnerisk Blik, yderligere skolet gennem Tiderne. Det er Gartneren, den trækyndige, den æstetisk uddannede Gartner, der er den sagkyndige, ene af alle. Publikum har endnu saa svært ved at forstaa det, selv om intet er mere naturligt. „Vi skal ikke have en friseret Skov med revne Gange“, siger nogle. Oh, hellige Enfold! Den kultiverede Fagmands Tanke er langt borte fra enhver Frisering. „Lad os hellere vælge en Kunstmaaler eller en Digter ind i Kommissionen“, siger andre. Navnlige Digteren er god, „hans sidste Efteraarsrim om de visne Blade var betagende“. Saaledes snakker og tænker Folk, kloge og raabelige, Gudskelov hovedsagelig de sidste, uden at betænke, ja uden at ane, hvilket Væld af Kundskaber, af faglig Viden, Erriaring, Forudsæenhed og kunstnerisk Overlegenhed, der kræves for at kunne roge en moderne Lystskov tilfredsstillende.

Man bør se paa Forholdene, saaledes som de har udviklet sig, og man bør anlægge en nøgtern Betragtning, og ikke henflyde i taabelige, lyriske Stemninger.

Det drejer sig om Plantninger og Plantesamfund i Kultur, som vi alle — maa ske med Undtagelse af Førsmændene — er enige om ikke længere bør drives efter forstlige Principer, men derimod maa behandles ud fra æstetiske Betragtninger, dog saaledes, at de stadigvæk er i Kultur, d. v. s. ikke gaar over til at blive Vildnis og Urskov, idet en saadan Form for Skov er ganske misforstaaet i saa umiddelbar Nærhed af en Storstads bankende Puls. Et saadant Vildnis vilde ikke blot virke uappetitligt og svinagtigt — betragt blot Charlottenlund Skov, specielt den sydlige Del —, men det vilde være uanvendeligt som Opholdssted for Mennesker, og ydermere vilde en saadan Kamp paa Kniven mellem Skovens forskellige Træ- og Buskformer for eller senere medføre Skovens Undergang.

Det drejer sig altsaa om et kultiveret Træsamfund, der ikke længere har Brug for den forstlige Duellighed og som derfor med uafviselig Nødvendighed maa ty til en anden Plejemoder, nemlig den sagkyndige, æstetiske Gartner, der staar glimrende udrustet til at gaa i Gang med Opgaven. Jeg har hørt ret fornuftige Mennesker bruge Vendinger som: „En Gartner har da ingen Forstand paa Skovtræer“. Hertil er at sige, at det for den trækyndige Æstetik-Gartner selvfølgelig er ganske ligegyldigt, om Træbestanden hører til den Kategori, som almindeligvis kaldes „Skovtræer“, eller de maa henføres til Kategorien „Havetræer“. Begge Kategorier optræder saavel i Haven som i Parken og er Gartneren velbekendte.

Hvis den æstetiske Gartner virkelig er den eneste rette Mand, hvorfor saa ikke tage Skridtet fuldtud og afskedige Skovrideren og ansætte Gartneren. Jo, selvfølgelig, det er det eneste rette. Skovrideren har gjort sin Pligt, han maa gaa. Samarbejdet mellem Skovrideren og Lystskov-Kommissionen vil dog sikkert være uhyre vanskeligt, fuldt af Gnidninger og lidet frugtbringende. Hellerer maa man straks sætte de rette Mænd ind paa de Pladser, hvor det ikke først og fremmest gælder om at lave de flest mulige Skibskole og Møllevinger, men hvor det drejer sig om at bevare og udvikle saavel de enkelte Træers som hele Skovens Skønhed og dens Sammenspil med Omgivelserne, de naturlige som de kunstige.

At det nævnte fremgaar, at Nedsættelsen af en Lystskov-Kommission vil

være ønskelig, saafremt den blandt sine Medlemmer tæller ikke én men flere af de virkelige Sagkyndige. I modsat Fald tror jeg ikke paa den store Betydning af en saadan Kommission og dens Betænkninger.

Hvad vil være en saadan Kommissions formønst, Opgaver?

1) At undersøge, hvilke Statsskove der ikke længere bør drives efter de gangse forstlige Principer.

2) At søge udvirket gennem Landbrugsministeriet, at disse Distrikter udskilles fra de øvrige Statsskove og henlægges under en anden Myndighed end Statsskovdirektoratet.

3) At udarbejde eller foranledige udarbejdet i store Træk Driftsplaner for de nye Lystskove.

4) At udpege de Mænd, i hvis Hænder man mener at kunne betro Ledelsen af saavel de nye som de allerede bestaaende Lystskove.

Kommissionen vil selvfølgelig faa utallige andre Sager at bekæmpe sig med, men de nævnte 4 Punkter udgør Kardinalpunkterne. Med Hensyn til Punkt 3 maa man erindre, at det er saavel farligt som uhyre vanskeligt at give Direktiver, naar Tålen ikke udelukkende er om eksakt Viden og anerkendte Teorier, men hvor det gode Resultat i lige saa høj Grad beror paa individuel Dygtighed og kunstnerisk Kunnen. Direktiver maa man imidlertid give, men disse maa være af-fattede saaledes, at de leverer Lederen af Lystskoven endog meget frit Spillerum.

Har Staten nu Raad til en saadan Flot-hed at opgive den rationelle forstlige Drift af ret store Skovarealer? Ja, jeg tror det. Det er ikke store Summer, man maa give Afkald paa, kun en ringe Brøkdel af de Summer, man årligt offer paa vort Samfunds Arbejdslose. Vi har i hvert Fald hverken Raad eller Lyst til at forsærlse Skønheden i Nordsjællands Skove, specielt nu da saa megen Skønhed helt eller delvis forsvinder. Jeg sigter det med til vore gamle, prægtige Herregaardsparker, der gaar en trang Tid imøde. Ogsaa her var det i høj Grad rimeligt, at Staten greb ind, men først og fremmest mener jeg dog, man bør ordne Spørgsmaalet om den fremtidige Drift af Nordsjællands Skove, da dette Spørgsmaal snart har været aktuelt længe, og de seneste Begivenheder i Ryget og Nørreskov viser med al ønskelig Tydelighed, at nu maa der handles — filmed kraftigt og hurtigt.

Hellerup, 5.—1.—23. — Birger Errboe.